

Na vaši druhou knihu jsme museli čekat dlouhých pět let. Jak se mezitím žilo nadějně autorce úspěšného *Nícení*?

Nadějná autorka o sobě hodně pochybovala a někdy to skutečně bylo dost beznadějně. Mnoho času promeškala. Na druhou stranu je takový autorský typ *sběratel*, takže si určité věci potřebuje nažít. Někdy však z toho bylo jen pasivní vyčkávání... A to nefunguje. Člověk musí být aktivní, nevypínat, nelenivět, zapisovat, naslouchat - když ale nasloucháte moc, ztratíte se v příbězích druhých, nemáte odstup a nedaří se vám žít příběhy, které si vymyslíte. Psaní je obrovský luxus, protože nesouvisí s obživou. A tak jsem měla, jak říká můj muž, *zadržené psaní*, což bylo velmi frustrující, protože jsem si ho ani nedovolila spustit. Mám totiž ve zvyku připravovat se o to, co dělám nejrady...

Jak staré texty soubor *Bílá zvířata jsou velmi často hluchá* obsahuje? Přihlížela jste při komponování svazku k chronologii jejich vzniku?

Nejenom, že jsou *Bílá zvířata* hluchá, ona jsou i značně stará a sešlá. Vůbec první povídka *Závěs* je koneckonců nejstarší - z roku 2009. Další povídky přibývaly šnečím tempem - jedna až dvě ročně! Ale nebylo to samozřejmě tak, že bych psala každý den... Zkrátka příliš podléhám realitě a příliš žiju druhými a na druhou stranu jsem jednoduše manický typ. Nejrady asi vzpomínám na den v hotelovém pokoji na kykladském ostrově Naxos, kdy mě trápil zánět močových cest a v té bolesti a věcném odbíhání se mi povedlo napsat druhou část povídky *Bílá zvířata jsou velmi často hluchá*, kterou se mi nedařilo dokončit snad téměř rok... K chronologii vzniku jsem každopádně nepřihlížela. *Závěs* musel být na začátku, protože je takovou pomyslnou oponou, kterou bylo třeba rozhrnout. Při komponování svazku mi šlo spíše o významovou návaznost a o určitou pestrost.

Ve většině povídek jste se dosti vzdálila stylu své debutové prózy, od protežovaného jazyka převzal otěže příběh...

Taky jsem z toho byla nespá. Ale nemám moc ráda seriály, nemohla jsem psát *Nícení II*. Přičilo by se mi to, i když si dodnes vyčítám, že jsem ve svojí první knize zanedbala perspektivu matky a nezobrazila ji v její úplnosti. Neznáme matčinu osobní historii, kořeny jejího trápení. *Nícení* jsem vlastně koncipovala až dodatečně. Při psaní povídek jsem byla daleko racionálnější. Povídky jsem méně prožívala a více stavěla.

Odkud k vám nejčastěji přicházely nápady na jednotlivé zápletky?

Vedu si průběžně zápisky, říkám jim „mořský sníh“, a pod jeho zá-

Nevěra existuje jenom proto, že si jeden nárokuje druhého. (Čubka aneb Čas na upřímnost)

vějemi, starými i spoustu let, občas objevím nápad nebo postřeh - třeba o tom, kolik byznysu je založeno na štitivosti a že satelitní městečka jsou výrazem štitivosti vůči všemu starému a použitému -, který ve mně po opětovném přečtení začne zase žít a já pak, většinou před spaním, úplně nečekaně, kdy nechci psát, ale už jen spát, začnu intenzivně vymýšlet třeba příběh starého páchnoucího psa...

Jedním ze stěžejních témat přítomných povídek jsou vztahy mezi muži a ženami, které nevykreslujete právě idylicky. Souhlasíte snad s Thomasem Mannem, že „touha je výplodem nedostatečného poznání“?

Ano i ne, protože toužit lze samozřejmě i po lidech, zvířatech, věcech a krajinách, které už známe. Ale v povídce, na kterou narážíte - *Nebezpečí příjezdových cest* - je hlavní hrdinka opravdu fatálně přitahována tím nedosta-

tečně poznaným mužem. On pro ni představuje svět, kam ještě nikdy předtím nevstoupila. Krátce po rozvodu vlastně nedočkavě čeká na rozevření nových možností a tady se jí jedna nabízí. A to je pro ni důležitější než její důstojnost. Ochotně tedy přehlídí, jak je ten muž hrubý a manipulativní, a naivně jako nezkušené děvčátko věří, že jí nakonec své dobré já přece jen ukáže, protože jednou ho už přece zahlédla... Myslím, že tahle víra v lepší já může být příčinou toho, proč spousta žen setrvává ve vztazích, které je ničí, a proč jsou tak často oběťmi domácího násilí. Nicméně navzdory tomu, co píšu, si nemyslím, že by ženám bylo lépe bez mužů a že muži nemohou být oběťmi žen. Ženy totiž umí být ohromně solidární, ale dovedou být také zákeřné a kruté. O tom bych také časem chtěla napsat - o ženské zákeřnosti.

Můj subjektivní dojem čtenáře *Nícení* o cudné a romantické

autorce se ve světle mnoha vašich povídek ukázal být závidějícím. Sex zkrátka do života i literatury patří - ale své místo tam doufám stále mají i Hermíny...

To víte, že mají! Hermíny zůstávají, jen nabraly trochu zkušebnosti, a tím pádem citově trochu otupěly. Nejvíce se, paradoxně, Hermína otiskla do sexuální neotevřenější povídky *Čubka aneb Čas na upřímnost*. Zdá se mi, že je to vlastně nejzjitřenější povídka, byť posunutá do symbolické grotesky. Vždyť je ta ženská tak legračně pošetilá! Jak může pro svého muže žádat, aby jí toleroval zálety a flirtování přijal jako životní nutnost? Eva je tedy stejně naivní jako Hermína, když neodmítla muže, kterého nemiluje, prostě proto, že slušně děvče přece neodmítá a za všechno je vděčné... Rozdíl je ale zejména v tom, že Hermína milosrdně lže, zatímco Eva je nemilosrdně upřímná. A zatímco Hermína plní přání druhým, Eva si plní

přání svá, což je vlastně chválné, protože jedná svobodně, nicméně zároveň volí způsob, kterým se provinuje vůči společenským zvyklostem a pak i nezáměrně ubližuje. Takže má zas těžkou hlavu - tentokrát z bujnosti a lehkosti.

Jak velkou úlohu hrál při genezi vaší druhé knihy odpovědný redaktor a spisovatel Jan Němec? A co říkáte na grafickou úpravu a ilustrace Martina T. Peciny?

Honza Němec hrál samozřejmě roli klíčovou. V době, kdy se mi nic nedařilo, mě ujišťoval, že o texty pořád stojí. Honza je na rozdíl ode mě disciplinovaný spisovatel i redaktor, pracuje proti marnosti a je absolutně spolehlivý. Takže je v tomto smyslu mým přesným antipodem. Nicméně na literatuře se myslím shodneme. Příběh vidí jako celek a sleduje jeho logiku. Pakliže jsem nesouhlasila s navrženým řešením, zcela to re-

Ivana Myšková

(*1981) vystudovala tvůrčí psaní a mediální komunikaci na Literární akademii v Praze. V letech 2007–2013 se podílela na přípravě kulturního pořadu *Mozaika na stanici ČRo 3 - Vltava*, poté působila několik let na volné noze. Nyní je redaktorkou měsíčníku *Praha 7 Hobuleť* a editorkou radničního webu. Knižně debutovala novelou *Nícení* (Fra 2012), letos jí vyšel v nakladatelství Host povídkový soubor *Bílá zvířata jsou velmi často hluchá*.

spektoval a ke změně mě nepřemlouval. Honza zkrátka nemá tendenci svěřený text přenačarovat, protože umí oddělovat svou roli autora od role redaktora, a to je vzácná schopnost. Chce, aby si autor zachoval svou jinakost, ale zároveň mu umí takticky naznačit, v čem se mýlí a co by jeho texty mohlo poškodit.

Nad výtvarnou podobou knihy pořád žasnou. Mám sestru fotografku a občas jsem byla u toho, když v koupelně vyvolávala snímky. Tenhle fascinující pocit se mi vrací při pohledu na obálku a ilustrace Martina T. Peciny. Z ničeho, z nějaké tmy, se vynořují prapodivné bytosti, medúzky, časové, slepé, hluché a zářivé bílé, aby nám něco podstatného sdělily, což chtějí i postavy mých povídek. Možná jsou to prostě rentgenové snímky zkormoučených duší těch mých legračních postav. A protože použil i existující živočichy nebo přírodniny či jejich fragmenty, poukazuje to na určitou autenticitu a přirodnost těchhle ze dna tmy na světlo vytažených duší.

Již několikátým rokem jste na volné noze, nelitovala jste někdy svého odchodu z Českého rozhlasu? Kde všude jste dnes takřkajíc zaháčkovaná?

To víte, že litovala. A kolikrát! Spolupracovala jsem s úžasnými lidmi, mohla jsem upozorňovat na kvalitní knihy. Práce pro Vltavu mě ale naplňovala podobnou měrou štěstím jako zoufalstvím. Žijete-li neustále literaturou druhých, nemůžete ji sami psát. Byl to život v literatuře, ne v literatuře. Zkoušela jsem tedy všechno možné, nejprve občasnou spolupráci s rozhlasem, poté knižní korektury a občasná redigování, natáčení pamětníků pro Post Bellum, dramaturgii literárních pořadů a literárních procházek... Ale zrovna když jsme s jazykovou redaktorkou Dagmar Procházkovou dokončily poslední korektury, dozvěděla jsem se o konkurzu na redaktora měsíčníku *Praha 7 Hobuleť* a webeditora radničního webu a přihlásila jsem se, protože mezi radničními plátky je to skutečně ojedinělá rarita, kterou je radost číst. Kupodivu mě vybrali. Takže jsem zatím „zaháčkovaná“ na Praze 7, píšu pro časopis a překládám úřednictví do lidštiny a zase se snažím přijít na to, jak v tom pravidelném režimu, který mi není ani trochu vlastní, aspoň trochu psát.

FOTO: MARTA MYŠKOVÁ

Chtěla bych napsat o ženské zákeřnosti

Ivana Myšková s vydáním své druhé knihy dosti otálela, povídkový soubor s poetickým názvem *Bílá zvířata jsou velmi často hluchá* je však na světě a provázejí jej veskrze pozitivní ohlasy.

PETR NAGY